

גיליון מס'
27

בית המדרש המרכזי עבית אומר

בראשית תשנ"ו רבי יגאל כהן שליט"א
רח' עוזיאל 41 בני ברק

פרשת "אמור"

מאמר השבוע

מאת ראש המוסדות הרה"ג יגאל כהן שליט"א

הבטחה לבוטח

כדי לשכנע אותך קורא יקר, כמה חשובה ומועילה היא מידת הביטחון, בבורא יתברך, ומה מחכה לך, כאשר תזכה להיות בעל ביטחון, ואיך בעזרתה תוכל להשיג את כל משאלות ליבך, ולא תדע חוסר לעולם. אציג בפניך מעט מהפסוקים שבהם מופיעים הביטחון אלו וכן מאמרי חז"ל בסוגות מידת הביטחון. ובנוסף ישנה סגולה נפלאה שמובאת בספרים הקדושים, והיא אמירת פסוקי ביטחון בה' יתברך, שבכוחם לחזק את ביטחוננו של האדם בבוראו, ולהושיע אותו מכל צרה. וככל שונשן פסוקים אלו בליבנו כך תתחזק בתוכנו מידת הביטחון.

"לישועתך קיוויתי ה'"

פסוק זה אמרו יעקב אבינו ע"ה כשראה ברוח קודשו איך שמשון נהרג ע"י הפלשתים, התפלל לבורא יתברך ואמר "לישועתך קיוויתי ה'". דהיינו רק ממך יתברך תבוא הישועה ולא מכוחו של אף אדם.

במדרש רבה פרשת ויחי (פרשה צח אות יד) מובא: אמר רבי יצחק הכל ב"קיוויתי". ומסביר בפירוש עץ יוסף שם, שאפילו אם אין לאדם זכויות לקבל מתנות ממנו יתברך, בכל זאת בגלל שמקווה אליו ומאמין ובוטח בו, בזכות זה בלבד יסיר ממנו הקב"ה את הדיסורים, ויביא לו ישועתו.

פסוק זה אפשר לאומרו בג' אפשרויות - א) "לישועתך קיוויתי ה'". ב) "ה' לישועתך קיוויתי". ג) "קיוויתי ה' לישועתך". והיא סגולה גדולה לאומרה בעת צרה, ולחזור עליו כמה וכמה פעמים, עד שיראה ישועות בודאי. "ויבטחו בך יודעי שמך כי לא עזבת דורשיך ה'" (תהילים ט, יא).

כל אדם שמכיר את הבורא יתברך, ומבין שהוא המנהיג האמיתי, ומכיר את שמו שם ה-יה ברוך הוא שהוא מידת הרחמים, ממילא בוטח בו ביטחון גמור, כי הקב"ה לא עוזב את מי שדורש אותו בלבד.

"ואני בחסדך בטחתי יגל ליבי בישועתך אשירה לה' כי גמל עלי" (תהילים יג, ו). פסוק זה אמרתי בזמנים שונים, כגון במבחנים קשים על חומר רב, כשהרגשתי שנסתמו ממני מעיינות החכמה, אזי חזרתי עשרות פעמים על פסוק נפלא זה, וזכיתי לראות בחוש איך שהבורא יתברך פותח לי מעיינות חכמתו.

וכן כשמגיע זמן תשלום המשכורות לאברכים (שמונים וחמשה בן פורת יוסף), ואין בידי מספיק כסף לשלם, אני משנן לעצמי פסוק זה שמלמד אותי שאין לי זכויות כדי לבקש ולבטוח בבורא יתברך, אלא כולי תלוי בחסדיו הרבים של הבורא, וזה מעודד אותי מאוד. וב"ה זיכה אותנו ה', ומעולם לא איחרנו בתשלום לאברכים.

אם תתבוננו בפסוק זה תמצאו הבטחה שכל מי שיבטח ב"חסדיו" של הקב"ה מובטחת לו הישועה, שהרי דוד מסיים "יגל ליבי בישועתך", ואז - "אשירה לה' כי גמל עלי" - כלומר שהיה דוד המלך בטוח בישועתו מה' בזכות הביטחון.

"בך בטחו אבותינו בטחו ותפלטמו" (תהילים כב, ה).

דוד המלך מעיד בפסוק זה שאבותינו הקדושים בטחו רק בבורא יתברך ולא באף אחר מלבדו, ובזכות זה הציל אותם מיד כל שונאם.

"רבים מכאובים לרשע והבוטח בה' חסד יסובבנו" (תהילים לב, י). בילקוט שמעוני (תהילים רמז תשיט) מובא הסבר נפלא לפסוק זה. "רבי אליעזר ורבי תנחום בשם רבי ירמיה, אפילו רשע ובוטח בה' חסד יסובבנו". אדם שהוא חלילה רשע ויש לו מכאובים רבים, וכמובן אין לו זכויות כדי לצאת מצרותיו, אם רק יבטח בבורא יתברך אזי הקב"ה יסובב אותו בחסד תמידי, וזאת רק בזכות שבטח עליו יתברך. ועוד פרוש - "חסד יסובבנו" בכל מעשיו אשר יעשה, דהיינו סגולת הביטחון היא הגורמת שכל מה שצריך אצלו בחיים יהיה בחסד גדול.

"בטח בה' ועשה טוב שכון ארץ ורעה אמונה, והתענג על ה' ויתן לך משאלות ליבך" (תהילים לז, ג-ד).

רש"י מפרש פסוקים אלו, תבטח בה', ואל תגוב דבר שאינו שלך, ותיתן צדקה לעני. ואם תשאל במה אתפרנס? תדע שתאכל ותתפרנס משכר האמונה שהאמנת בקב"ה לסמוך עליו ולעשות טוב.

שוב מבטיח לנו דוד מלכנו, אל תיקח דבר שלא שלך או אינו מגיע לך, אדרבה תיתן משלך לאחרים שזקוקים לעזרה, ואפילו אם אין לנו זכויות לפרנסה ברווח, יפרנס אותנו הבורא יתברך בזכות מצות האמונה שהאמנת בו.

ממשיך דוד בהבטחתו ואומר "והתענג על ה' ויתן לך משאלות ליבך" - פינוקים רבות! לא רק דברים בסיסים, אלא נוכל להתענג על הבורא יתברך בכל משאלות ליבנו. כמובן אם הם לטובתנו.

"גול על ה' דרכך בטח עליו והוא יעשה" (תהילים לז, ה).

גלגל על הקב"ה כל צרכיך - כך מפרש רש"י פסוק זה - דהיינו: צריך בריאות, גלגל את זה על ה'. צריך פרנסה, גם את זה גלגל עליו. ילדים, גלגל על הבורא. וכן בכל הצרכים שלך בעולם, ולאחר שנגלגל אותם על הבורא, ע"י שתפנה אליו ותאמר לו "אבא אני צריך רפואה, תפתור לי את הבעיה בבקשה", וכן בכל דבר תמשיך ותהיה בטוח בחסדיו שיעזור לך, ואז הוא יעשה שוב הבטחה של דוד, אם נגלגל על ה' צרכינו ונבטח בו, הוא יעשה ללא תנאים או זכויות מיוחדות.

אדם שעומד בראש ההר, ובידו חבית שהוריד אותה למטה, הטיפש, ירים את החבית על גבו ויחל במסעו כלפי מטה. לעומתו, החכם מניח את החבית על צידה ומגלגל אותה, בדרכה למטה כך יעשה גם הבוטח יגלגל על הבורא את דאגותיו.

"אשרי הגבר אשר שם ה' מבטחו, ולא פנה אל רהבים ושטי כזב" (תהילים מ, ה).

אשרי האדם שלא סומך על הביטחון בבני האדם, כגון פוליטיקאים, רופאים, בנקאים, חברים, וכדומה, שאין בידם לעזור לאדם כלל, אלא שם מבטחו על ה' יתברך. ובהמשך אכתוב, שפסוק זה מרמז על יוסף הצדיק שפנה לשר המשקים ולא שם מבטחו על בוראו.

המשך מאמר בעמוד האחרון

פרקי אבות פרק ב'

זמני כניסה ויציאת השבת הזמנים לפי לוח "אור החיים"

ת"א	י-ם	חופה	ב"ש
19:11	19:13	19:13	19:11
20:02	20:05	20:05	20:02
20:55	22:58	20:59	20:55
בירושלים: ללוחות 40 דקות 18:53			

לעילוי נשמת
שושנה בת מרים אהובה

להצלחת
משה בן דניאל

לרפואת
דניאל בן מזל

לרפואת
אסתר בת נקדם

ניתן לתרום להפצת העלון ולהקדיש לעילוי נשמת\ לברכה\ רפואה\ הצלחה בטל: 03-8000770

בתרומה של 250 ש"ח אתם שותפים בהפצת העלון ב: 12,000 עותקים

הנהגות מרן רבינו עובדיה יוסף זצוק"ל

אהבתו של מרן לספרים

ידועים דברי מרן. אדם שה' חנן אותו דעת ב"ה, צריך שבביתו יהיו ספרי קודש, ספרי הלכה, שיהיה בביתו 'שלחן-ערוך', פוסקים, הלכות. ביתו יהיה מלא רק מזה. "חכמתו של אדם מגעת עד מקום שספריו מגיעים". אם אין לו ספרים ישאר בור ועם הארץ כל חייו. יקנה ספרים, תהיה לו אהבה לספרים, יביא אותם, יקדש את ביתו. יהיו לו ספרי קודש, מפעם לפעם יעיין בספרים, ילמוד בהם כפי שחכמתו משיגה, לא כולם תלמידי חכמים, אבל כפי דעתו. מחר יהיו בניו תלמידי חכמים בעזרת ה', הם ילמדו בספריו, אם הוא לא למד - בניו ילמדו. כל אדם ואדם יקנה לו ספריה לא יהיה קמצן 'תמע אבו כמונה', אלא ילך ויקנה לעצמו ספרים.

[מעדני מלך]

שאלות ותשובות

ממורנו הרה"ג יגאל כהן שליט"א

ש. מצאתי ברחוב שקית עם כמה מטבעות של עשרות אגורות, האם אני יכול

להתעלם ולא להרים אותם?

ת. בתורה כתוב לא תוכל להתעלם, דהיינו שיש עלינו חובה להתעסק עם האבידה, דהיינו להחזירה לבעליה. אולם אם אין סימן מובהק באבידה, כגון שמצא מטבע אחד, או שמצא במקום שרוב העוברים ושבים גויים או מחללי שבת אינו חייב להשיבה. וכן אם האבידה אינה לפי כבודו, כלומר שהמוצא אדם חשוב, והאבידה אינה לפי כבודו שירדוף אחריה כגון תרנגולת וכד' אזי פטור מלרדוף אחריה.

ש. מצאתי שטר של מאה שקלים ברחבת הסופר, מה הדין?

ת. בשו"ע ס' ס' ס' פסק, המוצא מעות בחנות, אם היה בין התיבה לחנוני הרי הם של בעל החנות, ואם מצאם במקום אחר הרי אלו שלו, ולדעת השו"ע זה דווקא אם אין במעות סימן. ולכן כיון שבשטר אחד אין סימן מובהק - הרי אלו של המוצא ולא אמרינן שחצרו של החנוני קונה לו את המציאה כיון שאינה חצר המשתמרת.

שאלה: האם מותר להוריד שירים או תוכניות מהאינטרנט?

תשובה: בסימן רנ"ט ס' פסק המציל מהארי והדוב ומזוטו של ים הרי אלו שלו, ובגמרא נימקו זאת כיוון שנחשב כאבוד ממני ומכל העולם הרי אלו שלו ואפילו שיש בהם סימן.

והנה ברגע שהעלו את השיר לאינטרנט וביד כל אדם בכל העולם להוריד את השיר בוודאי שנחשב כאבוד ממנו ומכל העולם ולכן הדבר נחשב כהפקר ומותר להוריד. אולם בתוכניות תורניות לדעתי כדאי להחמיר ולקנות כדי לחזק את ידם של העוסקים במלאכת הקודש.

**יש לך כבר חלק בקרקע
לזכרו של מרן?
03-8000700**

אקטואליה בפרשה

מאת הרב אליהו עמר שליט"א

כבוד הזולת

האם הכבוד מאריך ימי האדם או מקצר אותם?

המשנה באבות אומרת: "הקנאה והתאוה והכבוד מוציאים את האדם מן העולם". רדיפת הכבוד העצמי יש בכוחה לקצר ימיו של אדם.

אך ישנו סוג של כבוד, שמאריך ימיו של האדם, זהו כבוד הזולת!!! הרב וואזנר זצ"ל, בהגיעו לגיל 100 בא למעונו מנכ"ל הביטוח הלאומי דאז - ברוך מרום, ושאלו במה הארכת ימים? ענה לו הרב: מעולם לא התערבתי במחלוקת, והייתי זהיר בכבוד הזולת!!!

המדרש מבאר על הפסוק "אמור אל הכהנים בני אהרן" שמשה רבינו שאל את הקב"ה: רבינו של עולם, מלך ראשון שעתיד לעמוד על בנין, ימות בחרב? הכוונה לשאול המלך שנהרג בקרב בגלעד בדקירה בחרב.

אמר לו הקב"ה: ומה אעשה שעוון הריגת נוב עיר הכהנים מקטרג עליו.

שורש הוויכוח בשמים היה, האם הכהנים צודקים בטענתם - כי סוף סוף סייעו לדוד המלך, שהוא המלך האמיתי.

מצד שני, שאול המלך לא ידע זאת, ומבחינתו דוד המלך מורד במלכות, כפי שפסק לו דואג האדומי. א"כ אין לבוא אליו בטענה על שהרגם כדין מסייעים למורד במלך.

מי יכריע בויכוח?

מהשמיים החליטו, שדוד המלך הוא זה שיכריע!!! באותו הזמן, פנה דוד לנבל הכרמלי שיסייעו במזון. נבל סירב, ודוד המלך פסק שיש להורגו, כדין מורד במלכות.

אביגיל אשת נבל הכרמלי. באה לדוד המלך, וטענה, שאומנם הוא מלך, אך עדין לא נתפרסם שמו בעולם, כך שאין לחייב את בעלה מדין מורד במלכות.

דוד המלך קיבל את טענתה, ופתר את נבל מעונו. במעשה זה גילה דוד המלך שעניין מלכותו עדין לא בא לידי מימוש, ובכך הכריע ששאל עשה כדין שהרג את הכהנים שסייעו לדוד, שמנין לו לדעת שדוד נמשח למלך.

א"כ מדוע בכל אופן נהרג שאול מחמת קיטרוג הכהנים? התשובה. דוד המלך נהג בחמלה עם נבל הכרמלי, לא בגלל שהכריע שעדין איננו מלך. אלא שדוד המלך הסתפק בדבר, ממש כמו שבשמיים הסתפקו. ופסק לעצמו לחומרא, ונהג בשב ואל תעשה!!! ולכן לא הרגו לנבל.

וזו היתה טענת הכהנים. שגם על שאול היה לנהוג בשב ואל תעשה כדין הספק, ולא להקל בדמם ולהרוג עיר שלמה.

טענתם נתקבלה. וסופו של שאול היה שנהרג בחרב, ובכך כיפר על עוון זה. ומיד זכה להיות במחיצתו של שמואל הנביא בגן עדן.

מעשה נורא הוד זה מלמדנו, עד כמה יש להיזהר בכבוד הזולת וברוב המקרים יש לנקוט בגישה "שב ואל תעשה". מאשר לפגוע בזולת ל"שם שמים".

מתנות קטנות...

כל רגע ורגע אנו מושפעות באין ספור מתנות מופלאות ישירות מאוהבנו הגדול ביותר – אבא'ה שבשמיים. קצרה היריעה מלהכיל את רבבות החסדים הסובבים אותנו מהבחינה הגשמית – מערכות גופנו הפועלות בהרמוניה ובבריאות כל רגע, הפרנסה החדושה אשר אינה פלאית פחות מהמן שירד משמיים לדור המדבר, האוהבים והיקרים הסובבים אותנו ומתבלים את חיינו בשמחה וסיפוק. וזה רק קצה הקרחון. כולנו מבינים כי זוהי התגלמות ידו המלטפת והשגחתו המדויקת של בורא העולמים. כל מערכת יחסים אמיתית מורכבת מתנועה בשני כיוונים – נתינה וקבלה. האם שאלת את עצמך פעם מה אני הקטנה בין מיליארדי הברואים יכולה להעניק לאין סוף ברוך הוא במתנה? התשובה המתבקשת היא קיום המצוות והמנעות מעבירות. אך במבט מעט מעמיק אנו מגלות כי גם השפע הרוחני שמושפע עלינו כדוגמת כל מילה של תפילה, כל ברכה, כל צעד שאנו זוכות להלך בצניעות וכל מחשבה, דיבור ומעשה של קדושה – גם הם מתנות חנים ממנו יתברך אלינו. הראיה לכך היא כל אותן הפעמים שתכננו ורצינו לקיים מצווה זו או אחרת בכל מאדנו ולא עלה בידנו. וכאן נשאלת השאלה הגדולה – אם הקב"ה הוא האחראי ועושה הכל – איפה החלק שלנו? ישנה נקודה שהיא עיקר עבודתנו ואם נשכים וניתן את תשומת הלב הראויה נזכה בע"ה להתרוממות ועליה רוחנית במהלך חיי היומיום השגוריים העוברים עלינו. השמחה שאנו מכניסים בקיום המצוות. הכוונה והרצון הכנה לגרום נחת רוח ליצרנו. הלב החם והנשמה היהודית שבהם אנו מקשטות את ה"דברים הקטנים" שאנו זוכות לעשות – הם הם המתנה הבלעדית שרק אנו יכולות להעניק למלך העולם. מסופר על החפץ חיים זצ"ל שחזר לביתו לאחר נסיעה ארוכה וחיוך של אושר וסיפוק

היה נסוך על פניו. שאלה אותנו אשתו מהו הגורם לשמחה המיוחדת ולמצב רוח החגיגי? עונה לה ר' ישראל מאיר שכשנפרד מהעגלון לשלום שילם לו את שכר הנסיעה ובכך זכה לקיים מצוות עשה מן התורה "ביומו תיתן שכרו". מכך היה כל כך מאושר. האר"י הקדוש העיד על עצמו כי את כל השגותיו השיג מכוח השמחה ששמה בקיום המצוות.

אחות יקרה ואהובה, בין כשאת מתפללת, מברכת, שומרת את הלכות השבת, הטהרה והכשרות ובין שאת בממלכה הפרטית שלך ואת זוכה לבשל, לכבס, לחתל את הפקדונות המתוקים שהופקדו בידיך ולקבל את הבעל בהגיעו הביתה. דעי כי כל שניה אחת של מחשבה בכוחה לעשות את כל ההבדל. דווקא הדברים שנראים בעינינו פעמים, נטולי ההדר והמחמאות מהסביבה כשאף אחד לא מוחא לך כפיים ולא מתפעל מצדקתך, אם תזכי לשמוח בהם לייקר אותם ופשוט להתכוון – אבא מי ייתן ותרווה מהם נחת – הם סוד הגאולה הפרטית והכללית. ישנו כוח הרסני מאוד שלוחש לנו ללא הפוגה שהפעולות הקטנות שלנו לא שוות, וגורם לכך שמעשינו נעשים בחינת "מצוות אנשים מלומדה" מתוך שגרה אפורית – וכך מאבדים את החלק החשוב ביותר, החלק שלנו. כנגד כותב ר' נחמן מברסלב: כל משיכה שיהודי מושך את עצמו מהרע אל הטוב אפילו כחוט השערה היא יקרה מאוד בעיני ה'. עד כדי כך את חשובה וכל רצון, מחשבה, דיבור ומעשה שלך מזיזים ובונים עולמות, חורצים גורלות ומשפיעים על כל המאזן של עם ישראל לטובה. תזכירי לעצמך בסוף כל יום לפחות 3 מתנות קטנות שזכית להעניק היום לבורא העולם ותזכי לראות איך הפרוייקט ששמו "מתנות קטנות" קושר ומחבר אותך אט אט בחושים דקים שיצטרפו לעבודות של אהבה ביננו לבין אוהבנו הגדול – אבא'ה שבשמיים. שבת מבורכת!

פנינים מהפרשה

אָמַר אֶל הַכֹּהֲנִים גְּנִי אֶהָרֶן (כא, א)

כיון שבני ישראל הם כה קדושים וטהורים, לפיכך עליהם להיות מופרשים מכל טומאה ותועבה יותר מכל אומה אחרת. בן מלך שאוכל מאכל גס מיד לוקה בחולי, אבל איש כפר פשוט אינו נוח לחלות כה מהר. מפאת קדושתם ועדינותם, רגישים בני ישראל מאוד לגבי כל טומאה קלה שמזיקה להם, ועל כן יש להזהרים מאוד על כך. (דברי שערי חיים)

לְנֶפֶשׁ לֹא יִטְמָא בְּעָמָיו (כא, א)

אין לטמא את הנפש בעמעות ("בעמו" מלשון "גחלים עוממות") ובקריירות. יש למנוע את דעיכתו של הניצוץ האלוהי בנפש האדם, אלא להלהיבו בלי הרף.. (ה"ק רח"ה ז"ל מאלכסנדר)

וְעֵינֵיהֶם אֶת נִפְשֵׁיהֶם בְּתַשְׁעָה לַחֹדֶשׁ בְּעָרֶב (כג, לב)

וכי בתשעה מתעניין והלא אין מתעניין אלא בעשירי? אלא כל האוכל ושותה בתשיעי מעלה עליו הכתוב כאילו התענה בתשיעי ועשירי. (גמרא) מה טעם אמרו חכמינו "כאילו התענה תשיעי ועשירי", והלא בעשירי הוא מתענה ממש? ברם, מצינו: "כל תענית שאין בה מפושעי ישראל אינה תענית" – אם כן, הרי היה מקום לחשוש ביום הכיפורים, יום שבו תלויה כפרתם של כל ישראל, שמא לא יתענו גם פושעי ישראל והתענית לא תהיה תענית, לפיכך חדשו חכמינו שהאכילה בערב יום הכיפורים נחשבת לא רק כתענית בתשיעי אלא גם בעשירי, וממילא ברי לנו שגם פושעי ישראל יהיו בכלל התענית של יום הכיפורים, שהרי אכילה ושתיה בערב יום הכיפורים בודאי יקיימו אפילו פושעי ישראל... (בשם הצדיק ר' ישעיה ז"ל מפראגה)

וּלְקַחְתֶּם לָכֶם בַּיּוֹם הָרִאשׁוֹן (כג, מ)

ראשון לחשבון עוונות (מדרש)

אם בימים הנוראים היה מקום לומר שתשובתם של בני ישראל אינה אלא מיראה, הרי משמגיע חג הסוכות ובני ישראל אצים לקיים את מצוות החג לשם שמיים, רואים בעליל שהתשובה היא מאהבה – וזוונותיו נעשים לו כזכויות, הרי ממילא מחשבים את העוונות לזכויות, והיינו "חשבון עוונות" (בעל קדושת הלוי)

סיפור לשבת

סיפר הגאון רבי מנחם שטיין:

השותפתני בכנס של מחנכים, רבנים ומנהלים בבני ברק ודברתי בפניהם על ענין האמונה בבורא ועל היסוד שקבע רבי חיים מוולוז'ין זצ"ל, שאדם שיקבע בלבו כי ה' הוא האלוקים ואין מלבדו שום כוח בעולם כלל, הקב"ה דואג להסיר מעליו את כל הכוחות והרצונות בעולם שלא יוכלו לפעול עליו מאומה.

כשסיימתי קם ממקומו אחד המחנכים, יהודי כבן ששים, וביקש את רשות הדיבור. לא נעים לי - פתח - מעולם לא סיפרתי את הדברים שאני רוצה לספר כעת, אבל יש כאן כמאה רבנים שמנחילים עניני אמונה לאלפי ילדים, וחושבני שתהיה תועלת מן הדברים.

מדי יום חמישי בערב אני רגיל להניח על השולחן בסלון או במטבח כחמש מאות שקלים. ואשתי קונה בהם את כל מוצרי המזון הדרושים לה לשבת כולל עופות ודגים, אך באותו שבוע לא היתה ברשותי אפילו אגורה אחת לתת. נסיתי ללוות סכום כסף כלשהו, אבל לא הצלחתי להשיג מאומה.

השעה התאחרה, השעון כבר הורה על שמונה בערב - ולי עדיין אין שום פתרון באופק, חששתי מאוד לשלף את בני היתר במצב, לא רציתי ליצור איירת פחד של עוני, אבל היה לי ברור, שתוך זמן קצר תגענה השאלות. ובפי אין אפילו תשובה אחת.

הדבר היחיד שהחזיק אותי ברגעים הקשים הללו היו דבריו של רבי חיים מוולוז'ין, שכבר מתקופת נשואי הפכו לחלק בלתי נפרד מחיי, שנים ארוכות אני עובד על עצמי כדי לבטל בלבי את ההתפעלות מקשרים או פרוטקציות למיניהן. מפרופסורים או עורכי דין מוצלחים במיוחד, ומחזירי בלבי את האמונה שהכל בידי שמים, כשהקב"ה לא רוצה - לא תעזר שום השתדלות שהיא, וכשהוא רוצה - הדברים מצליחים גם כמעט ללא השתדלות.

נכנסתי, איפוא, לחדר, נעלתי אותו, כביתי את האור והתחלתי לבכות: "אין עוד מלבדו". בחוץ סברו בני הבית שכנראה נכנסתי ללמוד, אך אני עמדתי שם והתרכזתי

באמונה מוחלטת ששום כח בעולם אינו פועל מבליעדי רצון ה' - לא פצצות, לא מחלות, לא מוות ולא עניות. אתה זן ומפרנס לכל - מביצי כנים, שהם הבריות הקטנות ביותר ועד קרני ראמים, אתה נותן לחם לכל בשר, מאן דיהיב חיי - מי שנותן לי פעימות לב, יהיב מזוני - נותן לי את האמצעים להתקיים. לא לחכמים לחם, וכל מזונותיו של אדם קצובים לו ושום השתדלות לא תעזור.

חשבתי על כל אותם דברים שאנו מסתמכים עליהם: כגון קרנות וביטוחים ובטלתי אותם מכל וכל - אין בהם ממש. רק אתה יתברך שולח, דואג ומפרנס.

כשיצאתי קיבלו את פני הילדים: "אבא, שמעת מה קרה לנו?" והילדים סיפרו בהתרגשות שני ספורים בלתי שגוריים שהתרחשו בהפרש של כמה רגעים:

הצלצול הראשון היה ממשפחת לוי בקומה הרביעית. אמא סיפרה כי בתם הנשואה שמתגוררת באופקים ילדה תינוק שבועות ספורים לפני תאריך הלידה. התינוק, ברוך ה', בריא ושלם ובמשקל טוב, בליל שבת הקרוב יתקיים 'שלום זכר' וסבא וסבתא, כמובן, מוזמנים. אלא, שהתעוררה בעיה אחת - בבית משפחת לוי מוכן כל האוכל לשבת כבר ביום חמישי בצהריים. ומאחר שאין הם רוצים לסחוב עמם סירים בנסיעה הארוכה, הם שואלים אם אנו מסכימים להשתמש באוכל שהם הכינו לשבת...

חלפו כמה דקות וצלצול פעמון נוסף בדלת. רומי סוחב אחריו שתי עגלות עמוסות כל טוב, משלוח מ"שפע מהדרין". התברר, שהחנות ערכה מבצע, שכל מי שיקנה באמצע השבוע קניה מעל מאה שקלים יכנס להגרלה, שבה ירוויח הזוכה מזון לשתי שבתות על חשבונם.

"זכיתם", הודיע הרומני, ובטרם היה סיפק ביד מישוה להגיב, כבר החל לרוקן שקיות בפתח הכניסה.

המחנך מחה מעל מצחו זיעה בלתי מורגשת ופרץ בבכי "כך, בדיוק, התרחשו הדברים". "דורש טוב"

"חרדת אדם יתן מוקש ובוטח בה' ישגב" (משלי כט, כה).
הגמרא (ברכות ס.) מספרת על יהודה בר נתן שהיה הולך אחרי רב המנונא, והיה נאנח מפחד שלא יבואו עליו ייסורים, אמר לו רב המנונא כנראה שאתה רוצה שיבואו עליך ייסורים, ולמד את זה מהפסוק שאמר איוב "אשר יגורתי יבא לי", ודרש, איוב היה צדיק ירא שמים וישר וסר מרע, ובנוסף היה עשיר גדול ובעל נכסים, וגם נתברך בילדים צדיקים ומוכשרים, וכך גם בנותי, ומרוב הצלחתו במעשה ידיו. מכל העולם כולו רצו לעשות עימו עסקים, כמו שאומרת הגמרא (פסחים קיב.) "כל הנוטל פרוטה מאיוב מתברך".
לכני ולבנותי? אולי אפסיד את כל ממוני? ואולי יקרה משהו רע ובסופו של דבר קרו לו כל הדברים שמהם פחד כל כך!
ביום אחד איבד את כל ממוני, ובאותו יום מתו בניו ובנותיו, ובנוסף באותו יום לקה בצרעת בכל גופו. מחשבות חיוביות מביאות דברים טובים על האדם! - כך מלמדת אותנו הגמרא מדברי איוב.
אם נחשוב שהבורא יתברך אוהב אותנו, ובגלל אהבתו יתן לנו עתיד טוב יותר, עתיד של נחת ושלווה הנפש, עתיד של בריאות טובה, פרנסה בשפע והצלחה, אזי הבורא יתברך ימשיך את מחשבותינו, ויביא עלינו כל הדברים הטובים. ואילו מחשבות שליליות חלילה, כגון שלא יקרה אסון במשפחה, או בפרנסה, או בבריאות, וכן עם הילדים וכו', עצם המחשבות הרעות יכולות לגרום לקטרוג בעולמות העליונים, שיגרם שיבואו עליו חלילה כל הדברים הרעים שחשב עליהם, כמו שהעיד על עצמו איוב.
ולכן כדאי מאוד לאדם להרגיל את עצמו במחשבות על עתיד ורוד, של דברים טובים. ואם נכנסת במחשבתו מחשבה על עתיד שלילי, מיד ישנן בליבו פסוקי ביטחון שיגרמו לו להאמין בעתיד טוב ומתוק. [מתוך הספר יגל ליבי בישועתך]

"השלך על ה' יהבך והוא יכלכלך, לא יתן לעולם מוט לצדיק, ואני אבטח בך" (תהילים נה, ג').
מסבירה הגמרא במסכת ראש השנה את פירוש המילה "יהבך" - משאך. דהיינו השלך על הקב"ה את משאך, כלומר כל המשאות שיש עליך כל ימי חייך, אל תרים אותם לבדך, זרוק אותם על הבורא יתברך.
ואפשר להוסיף בפרוש הפסוק, שלכאורה יש לשאול מדוע לא נאמר "הנח על ה' משאך" אלא "השלך" דוקא? ובאמת כשאדם מניח ביד חברו חפץ הוא לא ממש בטוח שחברו יתפוס, ולכן הוא מניח בלבד כדי שהחפץ יישאר בידו עד להנחתו המושלמת, אבל כדי לזרוק לחברו את משאו הוא חייב להיות בטוח שחברו יודע לתפוס שאם לא, זה יפול בדרך. לכן אמר לנו דוד מלכנו "השלך על ה' יהבך", זרוק את משא חייך על הבורא יתברך, אל תפחד אולי זה יפול, אלא תבטח בו שהוא יתפוס את משאך והוא יכלכלך. שוב הבטחה שכל הזורק משאלותיו אל הבורא יתברך, הבורא יכלכל אותו ללא תנאי.
"משמועה רעה לא ירא נכון ליבו בטוח בה" (תהילים קיב, ז).
הלל הזקן היה בא בדרך ושמע קול צווחה בעיר (כמו סירנות של אמבולנס בזמננו), ואמר, אני בטוח שאסון זה הוא לא בביתי (ברכות ס.). ומסבירה הגמרא מדוע היה כל כך בטוח, משום שהיה מקיים פסוק זה, שהיה ליבו בטוח בבורא יתברך שלא יקרה אסון בביתו, ולכן לא פחד משמועות רעות, כי מי שבוטח בה' שלא יקרו דברים רעים בביתו, מובטח לו שלא יקרו דברים שכאלה.
ואם ננסה לדמות זאת לזמננו, אדם שבוטח בה' שלא יקרא נזק או מחלה או עוני בביתו, ממילא לא יפחד וידאג משמועות מלחמה או מיתון או מחלות וכדומה, מפני שיודע שבו זה לא יפגע.
"כי פחד פחדתי ויאתני ואשר יגורתי יבא לי" (איוב ג, כה).

רוצה לעשות נחת רוח ליקירי הנפטרים?

תיקון הנפטרים

שנעשה ע"י עשרה אברכים עם ספר תורה שופרות וצדקה

כמו שכתב הרה"ג המקובל המלוצ' רבי יהודה פתאי זצ"ל בספרו "מנחת יהודה":

אם רוצים לעשות נחת רוח לנפטר יקבצו עשרה אברכים ויעשו זה התיקון. וע"כ ראוי לכל מי שנפטר אחד מקרוביו שיעשה לו זה התיקון וטוב שיעשו גם למי שמוחזק בכשרות כמו שכתב בהקדמה לספר "שו"ת איש מצליח" על רבנים וצדיקים שביקשו שלאחר פטירתם יעשו להם זה התיקון. ומי שאינו מוחזק בכשרות טוב שיעשו לו זה התיקון עד שיראו בחלום שהוא שמח ולבוש היטב.

התיקון יערך א"ה **ביום שישי ד' סיון תשע"ו (10.6.16 למינים)** בבית המדרש **"יביע אומר"** רחוב עוזיאל 41 בני ברק

טל למסירת שמות:

03-8000770

עלות מסירת שם 101 ש"ח [הכספים מועברים לחזוקת המולד]

באפשרותך לזכות את הרבים בנסף קטן

הדפסת 1000 דיסקים של הרב יגאל כהן סה"כ 800 ש"ח

אפשר גם בתשלומים

טלפון **03-8000770**

ספירת העומר

מאת הרב אליהו עמר שליט"א

"הרשת העולמית"

הסיפור הבא, הוא סיפור מחזק לימי ספירת העומר - אך דווקא החיזוק מגיע, מזווית אנטישמית!!! ימי ספירת העומר הם ימים גבוהים. הרמב"ן כותב, שימים אלו נחשבים כחול המועד, היום השמיני הוא כביכול חג השבועות. לצערנו חלקם נהפכו לימי אבל, על פטירת תלמידי רבי עקיבא. כמובן שבימים אלו עלינו להתחזק באהבת חינו. ע"מ שנזכה למתן תורה - כאיש אחד, בלב אחד, חברים.

ולצורך כך ימחיש הסיפור הבא. עד כמה עלינו להיות מאוחדים, לצורך הכנת כתבה לחג הפסח, לעיתון הציבור החרדי. נשלח כתב לאירופה, לסקר מספר קהילות יהודיות. בחזרתו לארץ, בדרך למטוס בשדה התעופה, עצר להתבונן ליד חנות מזכרות. המזודה שהייתה עמו, פגעה בסטנד - עליו עמדה מאפרה מזכוכית. המאפרה נפלה ונשברה.

בדרך כלל, בעל החנות לא עושה מדברים כאלו סיפור, ופוטר את הנוסע, בהינף יד לשלום. גם כאן הדבר כמעט קרה. אלא שאז יצא בעה"ב של העסק, מעונב ומחויט, מדיף בושם, ואמר ליהודי - שברת? תרים. לאחר שאסף הכתב את שברי המאפרה. אמר לו בעל העסק - שברת? שילמת.

ואמר למוכרת לחייב אותו דמי המאפרה. המאפרה עלתה כעשרים יורו, לו רק 15 יורו. אך בעה"ב לא התכוון לוותר. הוא רוצה 20 יורו. לא 15!!! קונים נוספים הביטו בתימהון, אך אף אחד לא הגיב. יש לי כרטיס אשראי - אמר הכתב במבוכה - תעביר את ה 5 יורו הנוותרים. אני לא מעביר אשראי ישראלי, אמר בעה"ב האנטישמי. כאן התערבה תיירת אסייתית, ואמרה לבעל העסק, "שחרר אותו, הוא עוד עלול לפספס את הטיסה".

וכאן התפרץ בעה"ב: למה לוותר לו, היהודים שולטים בכל הכלכלה בעולם, יש להם "רשת" בכל העולם. הוא לא יפספס את הטיסה, ה"רשת" תדאג לו.... הוא יהודי. למה שאני אוותר לו?! שישלם עד הפרוטה האחרונה.

המצב היה ממש מביך. ואז פתאום, רואה הוא, אדם בגיל העמידה, רץ עם מזוודת טרול, כנראה ממנהר לטיסה. אך כאשר ראה את ההתקהלות - צעק בעברית - מה קרה? ומשמע את האירוע. הוציא מכיסו 5 יורו, זרק לעבר המוכר - וצעק לו באנגלית הרוטה - תתבייש לך!!! ובלי לטובב את הראש, אמר לכתב - בא נרוץ, שלא נפספס את הטיסה. האיש לא היה אדם דתי. אבל הוא כנראה מ"הרשת" - כי כל ישראל אחים. וברגע אחד מתאגדים. אז אם הגויים מבינים שאנחנו עם אחד, ובכל רגע יהיה יהודי שיבוא לעזרת אחיו.

אולי ננסה יחד להפנים את המסר הזה. אהבת חינו. ובפרט בימים אלו של פטירת תלמידי ר"ע. יהי רצון שנזכה לעבוד על מידה זו. ובכוחה נזכה יחד למתן תורה אמיתי. שבת שלום.